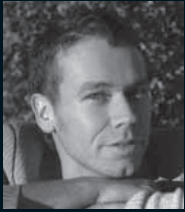
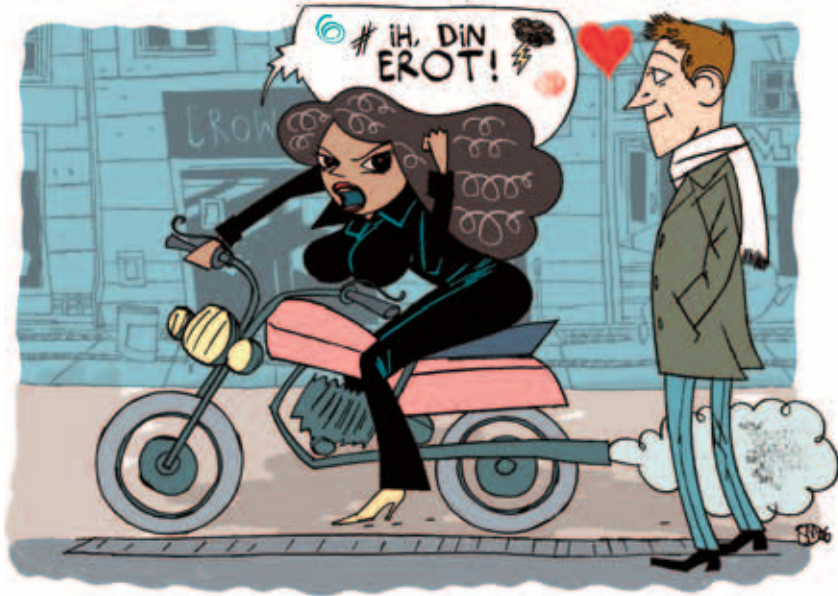

LYKKEGAARDS

NAVLE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

GEM ET LILLE KRAM TIL DET BLI'R GRÅVEJR...

Der er dage hvor jeg er håbløst forelsket i København. Dage, hvor solen nærmest slår gnister ned igennem en knaldblå himmel, og jeg fluks bliver grebet af denne lyst til at styrte ud i gaderne og kramme den første den bedste der frimodigt går mig i møde. Dage hvor byen føles som én stor dunkende puls af kosmisk kærlighed og længsel. For når hundredtusinder og atter hundredtusinder af mennesker frivilligt vælger at mase sig sammen i én enkelt lille by, så må det jo i sagens natur være fordi de simpelthen ikke kan holde fingrene fra hinanden.

Så skønt de lidt afmålte blikke københavnere sender dig på gaden, ved første øjekast kan synes en anelse olme, eller deres trang til nærkontakt når de passerer dig, føles som at få nikket en skalle af en arrig skulder, kan du være helt rolig. For der er blot tale om et kært og kejtet udtryk for københavnernes ubændige længsel efter at komme dig nær.

Denne længsel udmønter sig også tit i at helt fremmede mennesker spontant falder i snak med hinanden på gaden, hvilket må siges at være én af livets store gaver. Som fx den anden dag hvor jeg endnu en gang stod på Falkonér Allé og faldt i staver over Frederiksberg Centrets prægtige halvkuppel der altid får mig til at tænke på én af de der forfaldne hangarerer fra *Star Wars* som Han Solos ramponerede Tusindårsfalk yndede at søge ly i.

Anyway, mens jeg i al uskyldighed stod og drømte om storslåede galaktiske krige og uopnåelige prinsesser med frikadeller om ørerne, mærkede jeg med ét noget suse forbi mig med lynets hast. Jeg trådte lettere forskrækket et skridt tilbage og opsnappede først hvad det var da det stoppede op ved det næste lyskryds. Og hvilket syn der dér åbenbarede sig! Midt mellem to mørbankede Fiat Punto'er sad en ung smuk mulatkvindinde draperet i en stram flyverdragt i læder og spredte sine lange, slanke ben hen over et prustende monster af en motorcykel. Det var næsten ikke til at

fatte at denne underskønne amazone-gudinde et nanosekund forinden havde været blot få centimeter fra at rive hovedet af mig. Og som om det i sig selv ikke var ophidsende nok, stirrede hun nu på mig med sit ravnsorte blik og sagde et eller andet der for mine bjergtagede ører lød lidt i retningen af "Ih, din erot!"

Og selvom jeg godt kan se at det måske var en lige lovlig højstemt (og nok også lidt løjertlig) sætning at fyre af en helt almindelig tirsdag eftermiddag, var jeg i mit stille sind så småt ved at gå i koma af stolthed over en så bramfri kærlighedserklæring fra uventet side.

Jeg skulle lige til også at lovprise hende da hun atter åbnede munden. Og denne gang gik ordene anderledes klart igennem: "Idiot!!" Dette udbrud virkede tilsyneladende så inspirerende på hende at hun hurtigt kastede sig ud i nye spændende variationer over vendingen alt imens jeg ærbødigt stod og lyttede. Højdepunktet var: "Din kæmpe, røvpulede spasseridiot!!!"

Det var i det øjeblik jeg forstod at jeg ikke befandt mig midt i et magisk fraklip til det seneste *Star Wars*-epos hvor helte og heltinder heroisk besynger hinandens fortræffeligheder til det lystige kor af lynende lyssværd, men midt i Københavns fortravlede hverdag hvor folk slet ikke har tid til den slags opstyltet pjat med rim og remser.

Alligevel lunede det gevaldigt at selv her midt i dette mylder af stressede sjæle var der et fremmed menneske som var stoppet op for at fortælle mig at jeg ikke bare var en ligegyldig prik midt i vrimlen, men faktisk betød så meget for hende lige nu og her at hun lige ville ofre et par ord på mig. Måske er der en eller anden naiv sjæl der vil undre sig lidt over ordvalget, men igen: Den garvede indfødte ved at det nu engang er sådan københavnere bedst udtrykker sin glæde ved andre på.

Så jeg gik selvfølgelig straks over og gav hende en ordentlig krammer.